A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2018. július 25.*

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – Egy négyosztatú csokoládészelet formáját ábrázoló térbeli védjegy – Az indokolás ellen irányuló fellebbezés – Elfogadhatatlanság – 207/2009/EK rendelet – A 7. cikk (3) bekezdése – A használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítása”

A C-84/17. P., C-85/17. P. és C-95/17. P. sz. egyesített ügyekben,

a **Société des produits Nestlé SA** (székhelye: Vevey [Svájc], képviselik: G. S. P. Vos advocaat és S. Malynicz QC)

fellebbezőnek,

támogatja:

a **European Association of Trade Mark Owners (Marques)** (székhelye: Leicester [Egyesült Királyság], képviseli: M. Viefhues Rechtsanwalt)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2017. február 15-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Mondelez UK Holdings & Services Ltd**, korábbi nevén: Cadbury Holdings Ltd (székhelye: Uxbridge [Egyesült Királyság], képviselik: T. Mitcheson QC és J. Lane Heald barrister, P. Walsh és J. Blum solicitors megbízásából)

felperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban (C-84/17 P),

a **Mondelez UK Holdings & Services Ltd**, korábbi nevén: Cadbury Holdings Ltd (székhelye: Uxbridge, képviselik: T. Mitcheson QC és J. Lane Heald barrister, P. Walsh és J. Blum solicitors megbízásából)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2017. február 15-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Société des produits Nestlé SA** (székhelye: Vevey, képviselik: G. S. P. Vos advocaat és S. Malynicz QC)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban (C-85/17 P),

és

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2017. február 22-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Mondelez UK Holdings & Services Ltd**, korábbi nevén: Cadbury Holdings Ltd (székhelye: Uxbridge, képviselik: T. Mitcheson QC és J. Lane Heald barrister, P. Walsh és J. Blum solicitors megbízásából)

felperes az elsőfokú eljárásban,

a **Société des produits Nestlé SA** (székhelye: Vevey, képviselik: G. S. P. Vos advocaat és S. Malynicz QC),

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban (C-95/17 P),

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök, J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby és M. Vilaras (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. február 22-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2018. április 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Vonatkozó fellebbezéseikkel a Société des produits Nestlé SA (a továbbiakban: Nestlé), a Mondelez UK Holdings & Services Ltd, korábbi nevén Cadbury Holdings Ltd (a továbbiakban: Mondelez) és az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) az Európai Unió Törvényszékének 2016. december

15-i Mondelez UK Holdings & Services kontra EUIPO – Société des produits Nestlé (Csokoládétábla formája) ítéletének (T-112/13, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2016:735) hatályon kívül helyezését kérik, amellyel a Törvényszék hatályon kívül helyezte az EUIPO második fellebbezési tanácsának a Cadbury Holdings és a Nestlé közötti törlési eljárással kapcsolatban 2012. december 11-én hozott határozatát (a továbbiakban: vitatott határozat) (R 513/2011-2. sz. ügy).

Jogi háttér

2 A[z európai uniós] védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) 1. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„A[z európai uniós] védjegyoltalom egységes, és a[z Unió] egész területén azonos hatállyal rendelkezik: csak a[z Unió] egésze tekintetében lajstromozható, ruházható át vagy lehet róla lemondani, illetve képezheti megszűnést megállapító vagy törlést kimondó, illetve használatát tiltó határozat tárgyát. Ha e rendelet eltérően nem rendelkezik, ezt az elvet és jogkövetkezményeit kell alkalmazni.”

3 E rendelet 7. cikke ekként rendelkezett:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[…]

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

[…]

(2) Az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a[z Unió] egy részében áll fenn.

(3) Az (1) bekezdés b), c) és d) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.”

4 Az említett rendelet 52. cikkének szövege a következő volt:

„(1) Az [európai uniós] védjegyet a[z EUIPO-hoz] benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha:

a) [az európai uniós] védjegy lajstromozására a 7. cikkben foglalt rendelkezések megsértésével került sor;

[…]

(2) Ha [az európai uniós] védjegy lajstromozására a 7. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában foglalt rendelkezések megsértésével került sor, a védjegy nem törölhető, ha a megjelölés az árujegyzékben szereplő árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegyként történő lajstromozást követően folytatott használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

(3) Ha a törlés oka csak [az európai uniós] védjegy árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében áll fenn, a törlésnek csak az érintett áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában van helye.”

5 Ugyanezen rendelet 65. cikke ekként rendelkezett:

„(1) A fellebbezési tanácsok fellebbezés tárgyában hozott határozatai a Bíróság előtt keresettel támadhatók meg.

(2) A kereset hatáskör hiányára, lényeges eljárási szabálysértésre, a Szerződés vagy e rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre alapítva indítható.

(3) A Bíróság a jogvita tárgyát képező határozatot megsemmisítheti [helyesen: hatályon kívül helyezheti] vagy megváltoztathatja.

(4) A kereset indítására a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő bármely fél jogosult, akit a határozat hátrányosan érint.

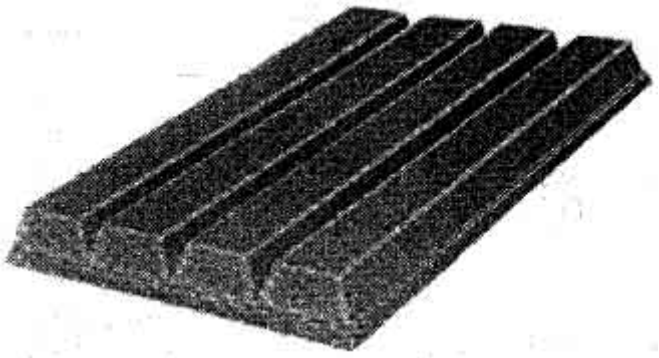
(5) A keresetet a fellebbezési tanács határozatának kézbesítésétől számított két hónapon belül kell a Bírósághoz benyújtani.

(6) A[z EUIPO] megteszi a Bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket.”

A jogviták előzményei

6 A jogviták előzményeit a megtámadott ítélet 1–11. pontja tartalmazza, és a jelen eljárás szempontjából azok a következőképpen foglalhatók össze.

7 2002. március 21-én a Nestlé az alábbi térbeli megjelölés lajstromozását kérte az EUIPO-tól:

8 A lajstromozást a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában kérték. 2006. július 28-án az említett megjelölést (a továbbiakban: vitatott védjegy) európai uniós védjegyként a 30. osztályba tartozó, következő leírásnak megfelelő áruk tekintetében lajstromozták: „bonbonok [*sweets*], péksütemények, sütemények, kekszek, cukrászsütemények, ostyák”.

9 2007. március 23-án a Cadbury Schweppes plc (későbbi nevén Cadbury Holdings, majd Mondelez) törlési kérelmet nyújtott be az EUIPO-hoz többek között a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján. 2011. január 11-én az EUIPO törlési osztálya helyt adott e kérelemnek, és törölte a vitatott védjegyet. A Nestlé fellebbezése alapján az EUIPO második fellebbezési tanácsa a vitatott határozattal hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát. A fellebbezési tanács többek között úgy vélte, hogy bár a vitatott védjegy kétségtelenül híján volt a

megkülönböztető képességnek azon áruk tekintetében, amelyek tekintetében azt lajstromozták, a Nestlé a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megfelelően bizonyította, hogy e védjegy ugyanezen áruk tekintetében a használata révén megszerezte e képességet.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10 A Törvényszék Hivatalához 2013. február 19-én benyújtott keresetlevelével a Mondelez a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetet terjesztett elő. Keresetének alátámasztásaként három jogalapra hivatkozott. A Törvényszék csak a 207/2009 rendelet 52. cikke e rendelet 7. cikkének (3) bekezdésével együtt értelmezett (2) bekezdésének megsértésére alapított, első jogalapot vizsgálta meg, és azt négy részre osztotta.

11 A megtámadott ítélet 21–44. pontjában a Törvényszék a Mondelez első jogalapjának második részét elemezte, és annak helyt adott. Amint az a megtámadott ítélet 41–44. pontjából kiderül, a Törvényszék úgy vélte, hogy a második fellebbezési tanács tévesen állapította meg azt, hogy a Nestlé bizonyította a vitatott védjegy péksütemények, sütemények, cukrászsütemények és ostyák tekintetében való használatát. Ennélfogva a Törvényszék csak a bonbonok [*sweets*] és kekszek vonatkozásában elemezte a Mondelez első jogalapjának többi részét. A megtámadott ítélet 21–44. pontját a fellebbezések egyike sem érinti.

12 A megtámadott ítélet 45–64. pontjában a Törvényszék a Mondelez első jogalapjának a vitatott védjegy lajstromozott alakban történő használatának hiányára vonatkozó első részét elemezte, és azt elutasította.

13 A megtámadott ítélet 65–111. pontjában a Törvényszék a Mondelez első jogalapjának a vitatott védjegy származásjelzésként történő használatának hiányára és az ezzel kapcsolatban előterjesztett bizonyítékok elégtelenségére vonatkozó harmadik részét vizsgálta, és azt elutasította. E döntés alátámasztásaként egyrészt a Törvényszék a megtámadott ítélet 94. pontjában rámutatott, hogy a Nestlé által az EUIPO-hoz benyújtott, a vitatott védjegy tényleges használatára vonatkozó bizonyítékok olyan releváns bizonyítékoknak minősültek, amelyek átfogóan értékelve alkalmasak voltak annak igazolására, hogy az érintett vásárlóközönség az említett védjegyet a szóban forgó áruk kereskedelmi származásának jelöléseként észlelte. Másrészt ugyanezen ítélet 107. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezési tanács megvizsgálta, hogy a vitatott védjegy ennek köszönhetően megkülönböztető képességet szerzett-e, és az e képesség megszerzésére vonatkozó következtetéseit Dániát, Németországot, Spanyolországot, Franciaországot, Olaszországot, Hollandiát, Ausztriát, Finnországot, Svédországot és az Egyesült Királyságot illetően konkrét módon alátámasztotta.

14 Végül a megtámadott határozat 112–178. pontjában a Törvényszék a Mondelez első jogalapjának negyedik részét vizsgálta. Ezen ítélet 143. pontjában rámutatott, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett, amikor lényegében azt állapította meg, hogy annak igazolása érdekében, hogy a védjegy használat révén az Unió egészében megkülönböztető képességet szerzett, elegendő annak bizonyítása, hogy az Unióban – valamennyi tagállamban és valamennyi régióban vegyesen – az érintett vásárlóközönség jelentős része a védjegyet az azzal jelölt áruk kereskedelmi származásának jelöléseként észleli, valamint hogy nincs szükség annak bizonyítására, hogy a védjegy a használata révén az érintett tagállamok mindegyikében megkülönböztető képességet szerzett.

15 Mindazonáltal, amint az az említett ítélet 144. és 145. pontjából kiderül, a Törvényszék úgy vélte, hogy nem kizárt, hogy a védjegyeknek a használatuk révén az Unió egésze tekintetében megszerzett megkülönböztető képességének megállapítására szolgáló vizsgálati szempont e jogi szempontból téves felfogása ellenére a fellebbezési tanács helyesen alkalmazta e szempontot, amikor a Nestlé által benyújtott bizonyítékokat vizsgálta. Ily módon azt állapította meg, hogy meg kell vizsgálni a bizonyítékoknak a fellebbezési tanács által elvégzett értékelését.

16 A Franciaországra, Olaszországra, Spanyolországra, Egyesült Királyságra, Németországra, Hollandiára, Dániára és Svédországra, Finnországra, valamint Ausztriára vonatkozó bizonyítékok vizsgálatát követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 146., 148., 151., 153., 155., 158., 159., 164. és 167. pontjában azt állapította meg, hogy a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy a vitatott védjegy e tagállamok mindegyikében megkülönböztető képességre tett szert a használat révén.

17 A megtámadott ítélet 173. pontjában azonban a Törvényszék rámutatott, hogy a fellebbezési tanács nem foglalt kifejezetten állást abban a kérdésben, hogy bizonyították-e, hogy a vitatott védjegy Belgiumban, Írországban, Görögországban és Portugáliában megkülönböztető képességet szerzett, valamint hogy nem sorolta e tagállamokat azon tagállamok közé sem, amelyek tekintetében úgy vélte, hogy e képesség megszerzését bizonyították.

18 Ugyanezen ítélet 177–179. pontjából kiderül, hogy a Törvényszék ennélfogva helyt adott a Mondelez első jogalapja negyedik részének, és a vitatott határozatot teljes egészében hatályon kívül helyezte, mivel a vitatott védjegy használat révén szerzett megkülönböztető képességének vizsgálatát nem megfelelően végezték el, és a fellebbezési tanács nem nyilatkozott arról sem, hogy az érintett vásárlóközönség miként fogja fel az említett védjegyet többek között Belgiumban, Írországban, Görögországban és Portugáliában, és nem elemezte a Nestlé által e tagállamok vonatkozásában előterjesztett bizonyítékokat.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

19 A C-84/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésében a Nestlé azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet azon oknál fogva, hogy a Törvényszék megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését és 52. cikkének (2) bekezdését, és

– a Mondelezt kötelezze a költségek viselésére.

20 A C-85/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésével a Mondelez azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítélet 37–44., 58–64., 78–111. és 144–169. pontját, valamint ugyanezen ítélet 177. pontjának azon részét, amely szerint „bizonyításra került, hogy a [vitatott] védjegy Dániában, Németországban, Spanyolországban, Franciaországban, Olaszországban, Hollandiában, Ausztriában, Finnországban, Svédországban és az Egyesült Királyságban a használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet”.

21 A C-95/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésével az EUIPO azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és

– a Mondelezt kötelezze a költségek viselésére.

22 Az eljárás írásbeli és szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából a Bíróság elnöke a 2017. május 10-i határozatával egyesítette a C-84/17 P., a C-85/17 P. és a C-95/17 P. sz. ügyeket.

23 Válaszbeadványában a Nestlé azt kéri, hogy a Bíróság:

– végzéssel vagy másodlagosan ítélettel utasítsa el a C-85/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezést, mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant vagy mint nyilvánvalóan megalapozatlant;

– a Mondelezt kötelezze a költségek viselésére.

24 Válaszbeadványában a Mondelez azt kéri, hogy a Bíróság:

– a C-84/17. P. sz. és C-95/17. P. sz. ügyekben utasítsa el a fellebbezéseket, és

– a Nestlét és az EUIPO-t kötelezze e két ügyben a költségek viselésére.

25 Válaszbeadványában az EUIPO azt kéri, hogy a Bíróság:

– adjon helyt a C-84/17. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek;

– utasítsa el a C-85/17. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezést; és

– a Mondelezt kötelezze az EUIPO részéről felmerült költségek viselésére.

26 A Bíróság Hivatalához 2017. november 13-án benyújtott beadványában a European Association of Trade Mark Owners (Marques) [Védjegyjogosultak Európai Egyesülete (Marques)] az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 40. cikkének második bekezdése alapján kérte, hogy a C-84/17. P. sz. ügyben ezen ügy felperese, a Nestlé kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. A Bíróság elnöke 2018. január 12-i végzésével helyt adott e kérelemnek.

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitására irányuló kérelemről

27 A Bíróság Hivatalához 2018. május 17-én benyújtott beadványában a Nestlé azt kérte, hogy a Bíróság eljárási szabályzatának 83. cikke alapján rendeljék el az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását.

28 Kérelmének alátámasztásaként egyrészt egy olyan tényre hivatkozott, amely szerinte a főtanácsnoki indítvány ismertesét követően felmerült, új tényállási elemet képez. Ily módon arra hivatkozik, hogy az EUIPO előtti eljárásban ő becsatolt olyan bizonyítékokat, amelyek annak bizonyítására irányultak, hogy a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó árukat illetően a dán, a német, a spanyol, a francia, a holland, az osztrák, a finn, a svéd és az egyesült királysági piac tekintetében szolgáltatott bizonyítékok a belga, az ír, a görög, a luxemburgi és a portugál piac tekintetében is érvényesek voltak. A főtanácsnoki indítvány 87. pontjában szereplő, ezzel ellentétes megállapítás szerinte a Nestlé ügyvédjének téves válaszából eredhetett, aki nem értette meg a tárgyaláson a főtanácsnok által hozzá intézett kérdés értelmét.

29 Másrészt, a Nestlé arra hivatkozik, hogy a főtanácsnok által az indítványának 70. pontjában említett, a 2012. május 24-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM ítélet (C-98/11 P, EU:C:2012:307) fordításának angol nyelvű változatában szereplő hibát a feleknek meg kell vitatniuk.

30 Emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bíróságának alapokmánya és eljárási szabályzata nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy a feleknek lehetősége lenne a főtanácsnok által ismertetett indítványra válaszként megjegyzéseket előterjeszteni (2016. december 21-i Bizottság kontra Aer Lingus és Ryanair Designated Activity ítélet, C-164/15 P és C-165/15 P, EU:C:2016:990, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Az EUMSZ 252. cikk második bekezdése értelmében a főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva, nyilvános tárgyaláson, indokolással ellátott indítványt terjesszen elő azokban az ügyekben, amelyek esetében az Európai Unió Bíróságának alapokmánya szerint a főtanácsnok részvételére van szükség. A Bíróságot nem köti sem a főtanácsnok indítványa, sem pedig az annak alapjául szolgáló indokolás.

32 Következésképpen az, ha a fél nem ért egyet a főtanácsnok indítványának valamely részével, bármilyen kérdéseket is vizsgáljon a főtanácsnok az indítványban, önmagában nem indokolhatja a szóbeli szakasz újbóli megnyitását (2018. szeptember 17-i Mory és társai kontra Bizottság ítélet, C-33/16 P, EU:C:2015:128, 30. pont).

33 Ugyanakkor eljárási szabályzatának 83. cikke alapján a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának megnyitását vagy újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha valamely fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel.

34 A jelen esetben azonban nem ez a helyzet. A jelen ügyben a Bíróság ugyanis a főtanácsnok meghallgatását követően úgy véli, hogy minden olyan információval rendelkezik, amely az ügy elbírálásához szükséges, és az ügyet nem kell olyan új tényre tekintettel vizsgálni, amely a határozatára nézve döntő jelentőségű lenne, vagy olyan érvre tekintettel vizsgálni, amelyet előtte nem vitattak meg.

35 A Nestlé állításai ugyanis, amelyeket a jelen ítélet 28. pontjában összefoglaltunk, nem tartalmaznak semmiféle új tényt, hiszen olyan elemekre vonatkoznak, amelyek már a tárgyalást megelőzően is szerepeltek az ügyiratokban. Ezen állítások valójában a Nestlé részéről tett olyan próbálkozásnak tekinthetők, amelynek révén vissza szeretne térni a tárgyaláson az ügyvédje által tett nyilatkozatokra. Ami a 2012. május 24-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM ítélet (C-98/11 P, EU:C:2012:307) különféle nyelvi változatai közötti eltéréseket illeti, hangsúlyozni kell, hogy a tárgyalás időpontjában ezen ítélet minden hivatalos nyelven rendelkezésre állt, és a feleknek így módjában állt volna az esetleges fordítási hibákkal kapcsolatban észrevételt tenni, amennyiben úgy vélték, hogy e hibák a jelen ügyek szempontjából különös jelentőséggel bírnak.

36 A fenti megfontolásokra tekintettel a Bíróság úgy véli, hogy nem kell elrendelni az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását.

A fellebbezésekről

A C-85/17. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés elfogadhatóságáról

A felek érvei

37 A Nestlé arra hivatkozik, hogy a Mondelez fellebbezése elfogadhatatlan, mivel ez utóbbi csupán azt kéri a Bíróságtól, hogy a megtámadott ítélet indokolásának bizonyos részeit, nem pedig ezen ítélet rendelkező részét helyezze hatályon kívül.

38 A Mondelez arra hivatkozik, hogy fellebbezése elfogadható, annak ellenére, hogy a Törvényszék a vitatott határozatot teljes egészében hatályon kívül helyezte. Szerinte az ő egyes érveinek Törvényszék általi elutasítása kihatással lehet a fellebbezési tanács azon vizsgálatára, amelyet a vitatott határozat hatályon kívül helyezését követően el kell majd végeznie. Mivel az említett tanácsot köti ezen érvek elutasítása, a Mondelez úgy véli, hogy biztosítani kell, hogy ő a megtámadott ítélettel szemben fellebbezést terjeszthessen elő. Érvelésének alátámasztásaként a 2001. szeptember 20-i Procter & Gamble kontra OHIM ítélet (C-383/99 P, EU:C:2001:461) 19–26. pontjára hivatkozik.

A Bíróság álláspontja

39 Az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 56. cikkének első és második bekezdése értelmében a Törvényszék eljárást befejező határozata ellen „bármelyik fél” fellebbezést nyújthat be, „akinek indítványait egészben vagy részben elutasították”.

40 A felek indítványainak (kérelmeinek) főszabály szerint az ítélet rendelkező részében adnak helyt, vagy utasítják el azokat. A Bíróság eljárási szabályzata 169. cikkének (1) bekezdése ennek megfelelően előírja, hogy a fellebbezésben foglalt kérelmeknek a Törvényszék határozata rendelkező részében szereplő döntésének egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezésére kell irányulniuk.

41 Amint arra a főtanácsnok indítványának 43. pontjában rámutatott, e rendelkezés a fellebbezéssel kapcsolatos azon alapvető elvre vonatkozik, amely szerint a fellebbezésnek a Törvényszék határozatának rendelkező része ellen kell irányulnia, és nem irányulhat kizárólag e határozat egyes indokainak módosítására (2017. november 14-i British Airways kontra Bizottság ítélet, C-122/16 P, EU:C:2017:861, 51. pont).

42 Ugyanis az a fellebbezés, amely nem a megtámadott ítélet – akár részleges, azaz annak rendelkező részének – hatályon kívül helyezésére irányul, hanem mindössze ezen ítélet egyes indokainak módosítására irányul, elfogadhatatlan (2012. november 15-i Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa ítélet, C-539/10 P és C-550/10 P, EU:C:2012:711, 44. és 50. pont).

43 A jelen esetben azt kell megállapítani, hogy a Mondelez fellebbezési kérelmei nem a megtámadott ítélet rendelkező részének hatályon kívül helyezésére irányulnak, hanem mindössze ezen ítélet egyes indokainak módosítására.

44 Kétségtelen, hogy a 2001. szeptember 20-i Procter & Gamble kontra OHIM ítéletben (C-383/99 P, EU:C:2001:461, 19–26. pont) a Bíróság egy olyan fellebbezés elfogadhatóságát ismerte el, amely nem a Törvényszék ítélete rendelkező részének egy pontosan meghatározott pontjának hatályon kívül helyezésére irányult, mivel a megtámadott ítélet indokolásából az derült ki, hogy a Törvényszék olyan határozatot hozott, amelyet nem említett meg kifejezetten a rendelkező részében.

45 Mindenesetre, az ezen utóbbi ítélet alapjául szolgáló esettől eltérően, a megtámadott ítélet indokolásából, amelyre a Mondelez fellebbezése vonatkozik, nem az derül ki, hogy az a Törvényszék valamely olyan határozatát tartalmazná, amely elutasítaná ez utóbbi kérelmeinek valamely részét.

46 A vitatott határozatban a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a vitatott védjegy nem rendelkezik önmagában vett megkülönböztető képességgel, de e képességre a használat révén szert tett, és így a Mondelez kérelmét, amely e védjegy törlésére irányult, el kellett utasítani.

47 A vitatott határozat első része, amely egyébként a Mondelez számára kedvező volt, nem képezte vita tárgyát a Törvényszék előtti eljárásban, és így, amint az a megtámadott ítélet 16. pontjából is kiderül, a Nestlé a tárgyaláson elállt kérelmeinek az említett első rész hatályon kívül helyezésére irányuló részétől.

48 Ily módon a Törvényszék előtti eljárásban csak a vitatott határozat második része volt érintett. E tekintetben a megtámadott ítélet 12. és 15. pontjából az derül ki, hogy a Mondelez kérelmei csupán a vitatott határozat hatályon kívül helyezésére, valamint a többi félnek a költségek viselésére való kötelezésére irányultak.

49 Márpedig, jóllehet a megtámadott ítéletnek a Mondelez fellebbezésében említett egyes pontjaiban a Törvényszék a Mondelez által a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelmének alátámasztásaként hivatkozott érvek némelyikét elvetette, más érveit viszont elfogadta, és végül helyt adott a Mondelez hatályon kívül helyezés iránti kérelmeinek, hiszen a vitatott határozatot teljes egészében hatályon kívül helyezte.

50 Ebből következik, hogy a Mondelez fellebbezése kizárólag a megtámadott ítélet egyes indokainak módosítását szeretné elérni, az ilyen fellebbezést pedig, a jelen ítélet 42. pontjában említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, elfogadhatatlannak kell minősíteni.

51 Tekintettel az eljárási szabályzat 169. cikkének (1) bekezdésében megállapított követelmény egyértelmű mivoltára, e következtetés nem cáfolható a Mondelez azon érvére támaszkodva sem, miszerint a fellebbezési tanácsot köti a megtámadott ítéletnek az ő fellebbezésében vitatott indokolása.

52 Mindazonáltal, az ítélt dolog hatálya csak az ítélet indokolásának azon részeire terjed ki, amelyek az ítélet rendelkező részének szükséges alátámasztását képezik, és ennélfogva attól elválaszthatatlanok (2012. november 15-i Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa ítélet, C-539/10 P és C-550/10 P, EU:C:2012:711, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Következésképpen, olyan esetben, amikor a Törvényszék hatályon kívül helyezi az EUIPO valamely határozatát, azok az indokok, amelyekre tekintettel e bíróság elveti a felek által hivatkozott érvek némelyikét, nem tekinthetők olyanoknak, mint amelyekre kiterjed az ítélt dolog hatálya.

54 Ily módon a jelen esetben, a Mondelez állításaival ellentétben, a fellebbezési tanácsot nem köti bizonyos érvek Törvényszék általi elvetése, és e társaság adott esetben hivatkozhat ugyanezen érvekre azon határozat elleni esetleges újabb fellebbezés keretében, amelyet a vitatott határozat Törvényszék általi hatályon kívül helyezését követően hoznak.

55 A fenti megfontolások összességéből eredően a C-85/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezést, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

A C-84/17 P. és C-95/17 P. sz. ügyekben benyújtott fellebbezésekről

56 A C-84/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének alátámasztásaként a Nestlé egyetlen, a 207/2009 rendelet 52. cikkének ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdésével együttesen értelmezett (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

57 Ami az EUIPO-t illeti, ő a C-95/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének alátámasztásaként két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt az indokolási kötelezettség megsértésére, a másodikat pedig a 207/2009 rendelet 52. cikkének ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdésével együttesen értelmezett (2) bekezdésének megsértésére alapítja.

58 Mindazonáltal, a főtanácsnok indítványának 49. pontjához hasonlóan, azt kell megállapítani, hogy ez utóbbi fellebbezés első jogalapja, jóllehet formális szempontból az indokolási kötelezettség megsértésén alapul, valójában azonban ugyanazt a jogi hibát rója fel a Törvényszéknek, mint ugyanezen fellebbezés második jogalapja. Ezen első jogalappal ugyanis az EUIPO azt állítja, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének a Törvényszék által a megtámadott ítélet 139. pontjában elfogadott értelmezése ellentmondást tartalmaz. Márpedig, ha ez az eset áll fenn, akkor azt kell megállapítani, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte e rendelkezést.

59 Következésképpen a C-84/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés egyetlen jogalapját és a C-95/17 P. sz. ügyben benyújtott fellebbezés két jogalapját együttesen kell vizsgálni.

A felek érvei

60 A Nestlé, amelyet a Marques is támogat, és az EUIPO arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék azzal, hogy a megtámadott ítélet 139. pontjában úgy ítélte meg, hogy valamely védjegy megkülönböztető képességének használat révén történő megszerzését az Unió területének egésze és nem csupán annak

jelentős vagy túlnyomó része vonatkozásában kell bizonyítani, aminek következtében e képesség megszerzése nem állapítható meg olyan esetben, amikor a használatra vonatkozó bizonyítékok nem terjednek ki az Unió valamely részére, még akkor is, ha e rész nem jelentős vagy csupán egyetlen tagállamból áll, a Törvényszék megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését, pontosabban annak a Bíróság által a 2012. május 24-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM ítéletben (C-98/11 P, EU:C:2012:307) elfogadott értelmezését.

61 A Nestlé, a Marques és az EUIPO szerint a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy vélte, hogy elegendő annak bizonyítása, hogy az érintett vásárlóközönség jelentős része az Unió egészében, valamennyi tagállamban és régióban vegyesen, a védjegyet az érintett áruk kereskedelmi származásának jelöléseként észleli, és hogy nem szükséges annak bizonyítása, hogy a védjegy a használata révén valamennyi érintett tagállamban megkülönböztető képességet szerzett.

62 Következésképpen a Törvényszék tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy anélkül következtetett a vitatott védjegy használat révén szerzett megkülönböztető képességére, hogy állást foglalt volna arról, hogy az érintett vásárlóközönség miként észlelte e védjegyet Belgiumban, Írországban, Görögországban, valamint Portugáliában, illetve anélkül, hogy elemezte volna az e tagállamok tekintetében benyújtott bizonyítékokat.

63 A Nestlé, a Marques és az EUIPO azt állítják, hogy azáltal, hogy az egyenként tekintetbe vett nemzeti piacokra összpontosít, a Törvényszék e határozata összeegyeztethetetlen az európai uniós piac egységes jellegével, valamint magával az egységes piac létezésével is. Az európai uniós védjegy egységes jellege ugyanis azt jelenti, hogy a tagállamok közötti területi határoktól el kell vonatkoztatni a használat révén szerzett megkülönböztető képesség értékelése keretében, amint azt a 2012. december 19-i Leno Merken ítélet (C-149/11, EU:C:2012:816) 44. pontja is megerősíti.

64 Ezzel szemben a Mondelez úgy véli, hogy a Törvényszék helyesen értelmezte és alkalmazta a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését, valamint a 2012. május 24-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM ítéletet (C-98/11 P, EU:C:2012:307). Szerinte nem elegendő, hogy valamely európai uniós védjegy az Unió egy jelentős részén megkülönböztető képességgel rendelkezik, ha az Unió másik részén – még akkor sem, ha ez a rész csak egyetlen tagállamot jelent – nem rendelkezik azzal.

65 A Mondelez úgy véli, hogy ettől eltérő következtetés arra az ellentmondásos eredményre vezetne, hogy egy védjegy lajstromozása iránti kérelem alapján, amelyet a megkülönböztető képesség akár csak egyetlen tagállambeli hiánya miatt el kellett volna utasítani, a védjegyet mindazonáltal európai uniós védjegyként mégis lajstromozni lehetne, amelynek következményeként arra e tagállam bíróságai előtt is hivatkozni lehetne.

A Bíróság álláspontja

66 Először meg kell jegyezni, hogy a 207/2009 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében az európai uniós védjegyoltalom egységes, és az Unió egész területén azonos hatállyal rendelkezik.

67 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 119. és 120. pontjában helyesen rámutatott, az európai uniós védjegy egységes jellegéből az következik, hogy ahhoz, hogy valamely megjelölés lajstromozható legyen, az Unió egészében rendelkeznie kell megkülönböztető képességgel. Ily módon az említett rendelet 7. cikkének ugyanezen cikk (2) bekezdésével együttesen értelmezett (1) bekezdésének b) pontja értelmében a védjegy lajstromozását meg kell tagadni, ha az Unió egy részében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

68 Márpedig a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amely lehetővé teszi a használat révén megkülönböztető képességet szerzett megjelölések lajstromozását, e követelményre tekintettel kell értelmezni. Az európai uniós védjegy egységes jellegéből tehát az következik, hogy a lajstromozhatósághoz a megjelölésnek vagy önmagában rejlő vagy használat révén megszerzett megkülönböztető képességgel kell rendelkeznie az Unió egészében.

69 E tekintetben elöljáróban rá kell mutatni arra, hogy a Nestlé és az EUIPO által hivatkozott 2012. december 19-i Leno Merken ítélet (C-149/11, EU:C:2012:816) a jelen ügy szempontjából irreleváns, mivel az az e rendeletnek a már lajstromozott európai uniós védjegyek tényleges használatával kapcsolatos 15. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

70 Kétségtelen, hogy a Bíróság korábban már kimondta, hogy valamely védjegynek a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 15. cikkének (1) bekezdése – amely rendelkezést a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdésének első albekezdése módosítás nélkül átvett – értelmében vett tényleges használatának megítélését illetően alkalmazott követelmények azonosak a megjelölés lajstromozásához a rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében szükséges megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését illetően alkalmazottakkal (2013. április 18-i Colloseum Holding ítélet, C-12/12, EU:C:2013:253, 34. pont).

71 Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy ellentétben a 2012. december 19-i Leno Merken ítélet (C-149/11, EU:C:2012:816) alapjául szolgáló üggyel, amelyben a Bíróság pontosította, hogy a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „Közösségen belüli tényleges használat” fennállásának értékelésénél el kell vonatkoztatni a tagállamok területének határaitól, a 2013. április 18-i Colloseum Holding ítélet (C-12/12, EU:C:2013:253) nem az e rendelkezés értelmében vett tényleges használat fennállásának értékelése szempontjából releváns földrajzi kiterjedéssel, hanem azon lehetőséggel volt kapcsolatos, hogy valamely védjegy említett rendelkezés értelmében vett tényleges használatának feltétele akkor is teljesültnek tekinthető, ha egy lajstromozott védjegyet, amely a megkülönböztető képességre valamely másik olyan összetett védjegy használatát követően tett szert, amelynek egyik elemét képezi, csak e másik összetett védjegy útján használnak, vagy ha azt valamely másik védjeggyel kombinálva használják, és e két védjegy kombinációja ráadásul maga is védjegyként van lajstromozva.

72 A 2013. április 18-i Colloseum Holding ítélet (C-12/12, EU:C:2013:253) 34. pontja tehát nem értelmezhető úgy, hogy a valamely védjegy lajstromozhatóságához szükséges, használat révén szerzett megkülönböztető képesség területi kiterjedésének értékelésére vonatkozó követelmények azonosak lennének a valamely lajstromozott védjegy jogosultjának jogai fenntartásához szükséges követelményekkel.

73 Azt is hangsúlyozni kell, hogy a már lajstromozott európai uniós védjegyek tényleges használatát illetően nincs a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséhez hasonló rendelkezés, és így nem lehet eleve úgy tekinteni, hogy e használat hiányzik, kizárólag amiatt, hogy az érintett védjegyet az Unió egy részében nem használták.

74 Ily módon a Bíróság kimondta, hogy bár kétségkívül elvárható, hogy ahhoz, hogy „tényleges használatnak” minősüljön, az európai uniós védjegy használatának egyetlen tagállam területét meghaladó területen kellene megvalósulnia, nem kizárt, hogy bizonyos körülmények fennállása esetén az európai uniós védjegy lajstromozott árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások piaca ténylegesen kizárólag egy tagállam területére korlátozódik, és így az említett védjegy e területen megvalósuló használata megfelelhet az európai uniós védjegyek tényleges használatára vonatkozó feltételnek (2012. december 19-i Leno Merken ítélet, C-149/11, EU:C:2012:816, 50. pont).

75 Ami viszont valamely védjegy megkülönböztető képességének az annak használatát követően történő megszerzését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság korábban már hangsúlyozta, hogy valamely megjelölés a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján csak akkor lajstromozható európai

uniós védjegyként, ha bizonyítják, hogy az Unió azon részében, amelyben az *ab initio* nem rendelkezett ilyen, az ugyanezen cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett képességgel, a használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet (2006. június 22-i Storck kontra OHIM ítélet, C-25/05 P, EU:C:2006:422, 83. pont). A Bíróság korábban már azt is pontosította, hogy az Uniónak az említett cikk (2) bekezdésében említett része adott esetben egyetlen tagállamból is állhat.

76 Ebből következik, hogy ami az olyan védjegyeket illeti, amelyek ab initio nem rendelkeztek megkülönböztető képességgel a tagállamok egészében, e rendelkezés értelmében csak akkor lajstromozhatók, ha azok tekintetében bizonyítják, hogy a használat révén az Unió területének egészén megkülönböztető képességre tettek szert (lásd ebben az értelemben: 2012. május 24-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM ítélet, C-98/11 P, EU:C:2012:307, 61. és 63. pont).

77 Kétségtelen, hogy a Nestlé és az EUIPO által hivatkozott 2012. május 24-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM ítélet (C-98/11 P, EU:C:2012:307) 62. pontjában a Bíróság kiemelte, hogy noha igaz, hogy azt, hogy valamely védjegy a használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet, az Unió azon része tekintetében kell bizonyítani, amelyben e védjegy *ab initio* nem rendelkezett e képességgel, túlzás lenne megkövetelni, hogy a megkülönböztető képesség ezen megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön bizonyítsák.

78 Mindazonáltal, a Nestlé és az EUIPO állításaival ellentétben, e megállapításból nem következik, hogy amikor egy védjegy nem rendelkezik önmagában vett megkülönböztető képességgel az Unió egészében, akkor a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alkalmazásában annak európai uniós védjegyként való lajstromozásához elegendő azt bizonyítani, hogy a használat révén az Unió jelentős részében megkülönböztető képességre tett szert, még akkor is, ha nem szolgáltatnak minden egyes tagállam vonatkozásában ilyen bizonyítékot.

79 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy különbséget kell tenni a bizonyítandó tények, nevezetesen az ilyen önmagában vett megkülönböztető képességgel nem rendelkező megjelölések megkülönböztető képességének használat révén történő megszerzése és az e tények bizonyítására alkalmas bizonyítási eszközök között.

80 Ugyanis a 207/2009 rendelet egyik rendelkezése sem írja elő, hogy a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön-külön bizonyítani kellene. Ennélfogva nem zárható ki, hogy az adott megjelölés megkülönböztető képességének használat révén történő megszerzésére vonatkozó bizonyítékok több tagállam vagy akár az Unió egésze tekintetében is relevánsak.

81 Többek között, amint arra indítványának 78. pontjában lényegében a főtanácsnok is rámutatott, lehetséges, hogy egyes áruk vagy szolgáltatások tekintetében a gazdasági szereplők több tagállamra kiterjedően végzik tevékenységüket ugyanazon forgalmazási hálózaton belül, és e tagállamokat, különösen marketingstratégiájuk szempontjából, úgy kezelik, mintha azok egyetlen nemzeti piacot képeznének. Ilyen esetben valamely megjelölés ilyen határokon átnyúló piacon történő használatára vonatkozó bizonyítékok az összes érintett tagállamot illetően relevánsak lehetnek.

82 Ugyanez elmondható akkor is, ha a két tagállam közötti földrajzi közelség, kulturális vagy nyelvi rokonság folytán az egyik tagállam érintett vásárlóközönsége kellőképpen ismeri a másik tagállam nemzeti piacán jelenlévő árukat vagy szolgáltatásokat.

83 E megfontolásokból az következik, hogy valamely, *ab initio* az Unió összes tagállamában megkülönböztető képességgel nem rendelkező védjegynek a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján történő lajstromozásához nem szükséges, hogy e védjegy megkülönböztető képességének használat révén történt megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön bizonyítsák, mivel a szolgáltatott bizonyítékoknak alkalmasaknak kell lenniük e képességnek az Unió tagállamai egészében történt megszerzésének alátámasztására.

84 Mindemellett, az a kérdés, hogy a szolgáltatott bizonyítékok elegendőek-e egy adott megjelölés megkülönböztető képességének használat révén történt megszerzésének bizonyításához az Unió területének azon részén, ahol e megjelölés *ab initio* nem rendelkezett e képességgel, a bizonyítékok értékelésének körébe tartozik, ami elsősorban az EUIPO szervezeti egységeinek feladata.

85 Ezen értékelést a Törvényszék felülvizsgálhatja, amikor hozzá keresetet nyújtanak be a fellebbezési tanácsok határozatai ellen, ilyen esetben pedig kizárólag ő rendelkezik hatáskörrel a tények megállapítására és azok értékelésére. A tények Törvényszék általi értékelése viszont, kivéve ha azokat elferdítette, nem tartozik azon elemek közé, amelyek jogkérdést képeznének, és így a Bíróság azokat fellebbezés alapján felülvizsgálhatná (2002. szeptember 19-i DKV kontra OHIM ítélet, C-104/00 P, EU:C:2002:506, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

86 Ugyanakkor megállapítható, hogy ha az EUIPO szervezeti egységei, illetve a Törvényszék, miután elvégzik a hozzájuk beterjesztett bizonyítékok összességének értékelését, úgy ítélik meg, hogy e bizonyítékok közül egyesek elegendőek egy adott megjelölés megkülönböztető képességének használat révén történt megszerzésének bizonyítására az Unió azon részében, amelyben az *ab initio* híján volt e képességnek, és így annak igazolására, hogy az európai uniós védjegyként lajstromozható, döntésük ezen részét egyértelmű módon fel kell tüntessék a vonatkozó határozataikban.

87 A jelen esetben egyrészt az előbbi megfontolásokból az következik, hogy a Törvényszék, anélkül hogy jogi hibát vétett volna, a megtámadott ítélet 139. pontjában azt állapította meg, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alapján, amennyiben egy védjegy nem rendelkezik önmagában rejlő megkülönböztető képességgel az Unió egészében, e védjegy használat révén szerzett megkülönböztető képességét e terület egésze, és nem csupán az Unió jelentős vagy túlnyomó része tekintetében kell bizonyítani, és így, még ha ilyen bizonyítékot általában véve az összes érintett tagállam tekintetében átfogó módon, illetve az egyes tagállamok vagy azok csoportja tekintetében külön-külön is lehet szolgáltatni, az nem elegendő, ha az a fél, akire e képesség megszerzése bizonyításának terhe hárul, mindössze olyan bizonyítékokat szolgáltat, amelyek az Unió egy részére nem terjednek ki, még akkor is, ha ez a rész csupán egyetlen tagállamból áll.

88 Másrészt, ugyanezen megfontolásokra tekintettel, a Törvényszék helyesen vélte úgy, a megtámadott ítélet 170–178. pontjában, hogy a vitatott határozat olyan jellegű jogi hibában szenved abban a részében, amelyben a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a vitatott védjegy a használat révén megkülönböztető képességre tett szert, amely indokolja a határozat tekintetében a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazását, anélkül hogy állást kellene foglalni arról, hogy e védjegy megszerezte-e e képességet Belgiumban, Írországban, Görögországban vagy Portugáliában.

89 Ebből következik, hogy a C-84/17 P. sz. ügyben hivatkozott egyetlen jogalap és a C-95/17 P. sz. ügyben hivatkozott két jogalap nem megalapozott, és így azokat, illetve e fellebbezéseket teljes egészükben, el kell utasítani.

A költségekről

90 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) és (2) bekezdése, amelyeket e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, egyfelől akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte, másfelől pedig akként, hogy több pervesztes fél esetén a Bíróság határoz a költségek megosztásáról.

91 Mivel mindegyik fellebbezést elutasították, az eljárási szabályzat 140. cikkének (3) bekezdésének megfelelően mindegyik fél – ideértve a Marquest is, mint a fellebbezési eljárásba beavatkozó felet – maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezéseket elutasítja.

2) A Société des produits Nestlé SA, a European Association of Trade Mark Owners (Marques), a Mondelez UK Holdings & Services Ltd, valamint az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások